

ရန်ကုန်မြို့ (၂၀၁၂)
၇၇၆၈၈

ဆင်သမားဝတ္ထုတိုများ ယောနကမိုးထောင်

ဒုတိယအကြိမ်

design Antt Swere Zin

ဆန္ဒမွန်

ကျွန်တော်သည် လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိတွေ့ခံစားနေရသော လူသားဇာတ်ဆောင်တို့၏ လူ့စရိုက်များကို ပကတိအရှိအတိုင်း ရေးဖွဲ့ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လျက်ရှိပါသည်။ ။ "ဟတ္ထိအလင်္ကာ" ဆိုသော ဆင်များအကြောင်းကို တန်ဆာဆင်ခြယ်သစ်ကုံးခြင်းကို ရေးက ဦးပုညက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုကို ရေးခြယ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ယနေ့ခေတ်တွင် ဆင်အကြောင်း၊ ဆင်သမားအကြောင်း ဝတ္ထုအဖွဲ့အနွဲ့များကို တွေ့ရခဲလှပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်မွေးရပ် ဇာတိမြေတွင် ဆင်သမားဘဝ၊ ဆင်အကြောင်းကို ငယ်စဉ်ကပင် နားရည်ဝနေခဲ့ပါသည်။ ။ ဘဝထိုထိုတွင် ကျင်လည်နေကြသော ဆင်သမား လူသားဇာတ်ဆောင်တိုင်းကို ရိုးစင်းစွာ စေတနာဖြင့် တင်ပြလိုရင်း အဓိကဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် ဆင်သမားဘဝကို ကြိုးစားရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုကို ၁၀ ပုဒ်ကို "ဆင်သမားဝတ္ထုတိုများ" ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။ ။

ဆင်သမား လူသားတိုင်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။ ဤဆင်သမားဝတ္ထုကို ဆယ်ပုဒ်ဖြင့် စာပေလောကမှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ နှင့် ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးကို ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။

ဗ-ဗလကြီးဆင်ပြောင်စီး

ရာသီက ဆောင်းနှောင်းရာသီ။ နှင်းလက်ကျန်ကလေးတွေက သစ်ရွက်အဖျားတွင် ယီးလေးခိုစီးနေကြသည်။ နှင်းရည်သောက်၍ တောပန်းတောင်ပန်းတို့ ကလည်း ဖူးငုံပွင့်လန်းနေကြသည်။ မြူခိုးဝေ့ဝေ့ တောင်ခြေတံတိုင်းကြီးတွေကလည်း မပီပိုးဝါး ဆေးသားပန်းချီ မပီမပြင် ဖြစ်နေသည်။ နွေဦးလေရှူးကလေးတွေက တသွေးသွေး၊ တအေးအေးနှင့် နှင်းမြူဖွေးဖွေးများကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ရှစ်ခွင်တိုင်းတွင် ညိုမှိုင်းနေသည်။ ပြာရီမှုန်လဲ့နေသော ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းကြီးမှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်နေပါသည်။ ကြည့်လိုက်တိုင်း တောင်တန်းကြီးများ သည် ပြာလဲ့လဲ့မှ ပြာမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာသည်။ ပြာမှိုင်းမှိုင်းမှ ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းလာ၏။ ခရမ်းရောင်မှ တဖြည်းဖြည်း အစိမ်းရောင်စဉ်တန်းသို့ ရောက်လာသည်။ တောင်တန်းပေါ်တွင် မြစ်စိမ်းရောင် သစ်တောကြီးတွေက ဖုံးအုပ်ထားသည်။ တောင်ပေါ်တွင် အေးမြမြရှိလှသည်။ ကျွန်းပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ အင်ပင်၊ အင်ကြင်းပင်၊ သစ်ရာပင်၊ သင်းဝံပင်၊ သင်ဖလန်းပင်၊ ရုံးပင်၊ သန်းပင်၊ နှောပင်ဟူ၍ အမည်စုံစုံ သစ်မျိုးစုံ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ လှသော ဝသော စည်ပင်သော သစ်ပင်ကြီးတို့ က နွယ်ချင်းယှက်၍ မိုးမြင့်ထက်သို့ တက်လျက်ရှိသည်။

သည် တောကြီး တောင်ကြီးများ အတွင်း၌ တောင်ပေါ်ရွာက ယောန

ယံသူ ယောနဿ်သားတို့ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ချောင်းစပ် လျှို့မြောင်များ ၌ စပါးစိုက်ကြသည်။ တောင်စောင်းတစ်ခုမှာ နှမ်း၊ ပဲ၊ ဝါ၊ ပြောင်းသင့်ရာစိုက်ကြသည်။ အများ စု ရွာသားတို့ က သစ်ခုတ်၊ သစ်ထုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ နှီးဖြာလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ တချို့ရွာသားတို့ သည် ကြက်၊ ခါ၊ ချိုး၊ တယ်ကြသည်။ အများ စုမှာ သစ်တောအလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ တောရှင်း အလုပ်သမားများ၊ ကျွန်းခင်း အလုပ်သမားများ၊ သစ်ခုတ် အလုပ်သမားများ၊ သစ်ထုတ် အလုပ်သမားများ၊ ဆင်သမားများ ဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်ပါသည်။ ဆင်သမားများ သည် ပို၍ သနားစရာကောင်းသည်။ ယောရွာများ တွင် မနေကြရချေ။ တောတောင်များ အကြား ဆင်ပိုင်းများ တွင် မိသားစုများ ပါ ပြောင်းရွှေ့နေကြရသည်။ တစ်နှစ်နေ၍ ရွာသို့မရောက်နိုင်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပင် မွေး၊ ကြီး၊ သေကြရသည်။ နေကြရသည်။

"ဟေ့ ဗလကြီး၊ ဆင်ကောက်ခဲ့ပြီးပြီလားကွ၊ လူလေးရ၊ ဆင်တိုချောင်းထဲ ခေါ်သွားပြီးတော့ ရေချလိုက်ဦးဟေ့"

"ဖေ့အယ်ရေ ... ဖေ့အယ်၊ ကျုပ် ဆင် ရေချလိုက်မယ်။ ဆင်ကောက်ရင်းနဲ့ လည်း လူရွက်နဲ့ ကင်ပလင်းရွက်တွေ့လို့ ခူးလာတယ်။ ရော့ ရော့၊ ဟဲ့ ... ကောင် ဒီဆင်ပြောင်ကြီး၊ မက် ... မက် ... မက် ... ဆိုကွာ၊ ချွန်းနဲ့ ချိတ်လိုက်ရ ... ဟင်း"

ဗလကြီးနှင့် အဖေဉာဏသည် ပင် ထောင်ဆင်ပိုင်းတွင် နေကြသည်။ ဗလကြီးကို မွေးမွေးချင်းမှာ ပင် သူ့အမေ မသံခဲ သေခဲ့ရရှာ၏။ အမေ မသံခဲ သေရပုံမှာ အမည်တပ်စရာ ရောဂါမရှိ။ ဘာရောဂါဟူ၍ လည်း သူတို့ မသိလိုက်ကြ၊ မသံခဲ အလောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း သရဏဂုံမတင်လိုက်ရ။ ဖျာလိပ်ပတ်ကာ ချောက်ရိုးစွတ်ခဲ မြေမြုပ်လိုက်ရသ

ည် ။ တချို့က ငှက်ကိုင်သည် ။ တချို့ကတော့ အပလိုက်၍ မယ်သံခဲ
သေသည် ဟု ယူဆကြသည် ။ အဘယ်သို့ဆိုစေ အဖေဉာဏကို ဗလကြီး
မိတဆိုးဘဝဖြင့် ရင်ငွေ့လှုံကာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် ။ အဖေဉာဏသ
ည် သားဗလကြီးကို အသက်တမျှ ချစ်၏။ ရွာမှ မယ်သံခဲ၏ အမေ၊ ဦးဉာ
ဏ ယောက္ခမ၊ ဗလကြီး၏ အဘိုး အဘွားတို့ လာခေါ်သော်လည်း ပေးမ
မွေးပါဘဲ မိမိလက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းစေခဲ့သည် ။ နွားနို့၊ ဆိတ်နို့၊ ထမင်း
ရည်ကိုသောက် မွေးခဲ့ရသော ဗလကြီးသည် လူကောင်ထွားလှသည် ။
ယခု လူပျိုပေါက်ဖားဖား အသက် ၁၉နှစ် ရောက်သော်လည်း အဖေဉာ
ဏကို နွဲ့ဆိုး ဆိုးချင်သေးသည် ။ တောထဲတောင်ထဲနေခဲ့ရ၍ စာပေဆို၍
နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိခဲ့ပေ။ ကကြီး ခခွေး ပုတ်လောက်ရေးပြသော်လ
ည်း ဗလကြီးသည် ငှက်ပျံဟူ၍ ပြောမည်သာ။

သို့သော် ဗလကြီးသည် ဆင်ဖမ်း၊ ဆင်ထိန်း၊ ဆင်ကျောင်းတွင် ပါရဂူ
မြောက်သည် ။ သစ်လုံးကို တောတောင် အထပ်ထပ်က ရေသို့ချလျှင် သူ
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည် ။ ဆင်ဝိုင်းတွင် မွေး၊ ဆင်ဝိုင်းတွင် ကြီးလာသော
ဗလကြီးက ဆင်ကျောင်းတွင် မဟာဝိဇ္ဇာ၊ မဟာသိပ္ပံ ဂုဏ်ထူးထွက်၍ ပါ
ရဂူဘွဲ့အထိပင် တက်ယူလိုက်နိုင်သည် ။ ဆင်ဝိုင်းဆိုသည် မှာ ဆင်နှင့်
အလုပ်လုပ်ကြသော ဆင်သမားတို့ စုပေါင်းဝိုင်းဖွဲ့နေသော နေရာဖြစ်သ
ည် ။ ဆင်တစ်စီး၌ ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ပဲ့ချိတ်တစ်ယောက် ရှိ၏
။ ဆိုးသော ဆင်တွင် လှံကိုင်ဆိုသော နောက်လိုက်တစ်ဦး ထပ်၍ ပေး
ထားရသည် ။ ဆင်ခေါင်းတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ဘယ်တက္ကသိုလ်မှ သင်ကြားရယူ
နိုင်မည် မဟုတ်။ တောမြိုင်စိမ့်စမ်း ခင်တန်း တောစခန်း ဘသတက္ကသို
လ်တွင် သင်ကြားရလေသည် ။ ဆင်နောက်လိုက်၊ ပဲ့ချိတ်၊ လှံကိုင်၊ ဆင်
ဦးစီး ဘဝများ တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး အနည်း
ဆုံး လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ၁၀ နှစ်ထက်မနည်း ရှိဖို့ လိုသည် ။ ဆင်ဦးစီး

များ အပေါ် အုပ်ချုပ်ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆင် ၁၀ စီးမှာ လူနှစ်ယောက်နှုန်းနှင့် လူနှစ်ဆယ်၊ အိမ်ထောင်စု ၂၀ခန့် စုဝေးနေကြရသည်။ လူပျိုလူလွတ်များက လူပျိုဆောင်သဖွယ် အိမ်တစ်အိမ်နေကြရသည်။ ဆင်ဝိုင်းသည် တောကြို၊ တောင်ကြား၊ ချောက်ကြို၊ မြောင်ကြား တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြရသည်။

ရွှေလျားနေသော ရွာကလေးများ သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ တစ်ရွာကို တစ်ကျီဆောက် ဆိုသလို အမြဲပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ အရပ်ကို တရစပ် သွားလာနေကြရ၏။ ဆင်ဝိုင်းတွင် ဆင်သမား မိသားစုများ ရှိသည်။ ဆင်သမားတို့ ၏ သားသမီးကလေးများလည်း ရှိကြသည်။ တောတောင် လျှိုမြောင်တွင်း၌ သာ နေရသော ဆင်ဦးစီး၊ ဆင်သမားများ အဖို့ သား သမီးကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးဖို့ ဆိုသည် မှာ မစဉ်းစားနိုင်။ ဝမ်းသမုဒ္ဒရာအတွက် ကျွေးမွေးဖို့ ပင်မနည်းကြိုးစား လုံးပမ်းနေကြရသည်။ ဆင်ဦးစီး ဦးဉာဏသည် အမည်နှင့် မလိုက်ဖက်ဘဲ ကာယခန္ဓာကြီးနှင့် သာ အရင်းတည်၍ အသက်မွေးသည်။ မိတဆိုး သားယောက်ျားလေး ဗလကြီး၏ ရှေ့ရေးကို တွေး၍ ရင်လေးနေခဲ့ရသည်။

ကျွေးမွေးရမည့် အရေး၊ ထိန်းကျောင်းရမည့် အရေး၊ ရှင်ပြု အလှူပေးရဦးမည့် အရေး တွေးကာ သက်ပြင်းချခဲ့ရဖူးပြီ။ မယ်သံခဲ ရှိစဉ်တုန်းက ဦးဉာဏအတွက် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ဒိုးတူပေါင်ဖက် လက်တွဲညီနေခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘဝဝဲအတွင်းမှ မယ်သံခဲကို မရဏသေမင်း အတင်းဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပျော်ကောင်းတုန်း၊ ကြည်နူးရွှင်ပျ ဘဝချမ်းသာမှုလေး မဆုံးသေးခင် ဦးဉာဏတစ်ယောက် အထီးကျန်ဖြစ်နေခဲ့ရတော့သည်။ ဘဝခယောင်းကြမ်း လမ်းပေါ်ဝယ် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရသည်။

"ဖေ့အယ် ဘာငေးနေတာလဲ၊ ရေသွားချိုးလေဗျာ၊ ကျုပ် ထမင်းပွဲပြင် လိုက်မယ်"

"ဟေ့ ဗလကြီး ဆင်ပြောင်ကြီးကို ထူး အသေအချာ ခတ်ခဲ့ရဲ့ လား သားကြီးရဲ့ "

"ခတ်ခဲ့ပါတယ် ဖေ့အယ်ကလဲ"

"ထူး လွတ်ပြီးတော့ ဟိုရွာစပါးခင်းတွေ၊ ယာခင်းတွေ ဝင်စားမှ လ စာလေးပြုတ်သွားအောင် လျော်ပေးရဦးမယ် ဗလကြီးရ"

"ဖေ့အယ်ကလည်း ကျုပ်တစ်သက် ဆင်ပြောင်ကြီးကို အပိုင်အနိုင် ပဲ့ချိတ်လှံကိုင် လုပ်လာတာပါဗျာ"

"အေး ... အေး၊ ငါ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်ဟေ့"

ပုံတောင်တစ်ကြောကို သစ်ထုတ်လုပ်ရေးက ပင်ထောင်ဒေသဟု ခေါ်သည် ။ ပုံတောင် တောင်ဘက်ဖျားမှ မြောက်ဘက်အထိ ပင်ထောင် ချောင်းကြီးကို အစွဲပြု၍ ပင်ထောင်တယ်ဟု ခေါ်သည် ။ ထိုဒေသတွင် မှ ဆင်ဝိုင်းပေါင်း ၁၄ ဝိုင်းရှိသည် ။ ဆင်ခေါင်းတစ်ဦးစီက အုပ်ချုပ်၍ ဆင် ပေါင်း ၈၄ ကောင်ရှိသည် ။ ဘဝတူ ကျွဲရှဉ်းပေါင်း ၁၂၀ကျော်လည်း ရှိ သေးသည် ။ စုစုပေါင်း အလုပ်သမားပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ရှိသည် ။ ယခုနှစ်အဖို့ ဆင်းရဲပင်ပန်း၍ စီးပွားရေးချို့တဲ့ ရှာသော ဆင်သမားများ ၏ သားငယ်တွေကို ရှင်ပြုဖို့ စီစဉ်ကြသည် ။ ဦးဉာဏသည် လည်း သားဗလကြီးအတွက် ရှင်ပြုအလှူ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်နေသည် ။ စိတ်ကူးယဉ် သားရှင်ပြုအလှူထဲတွင် မသံခဲ ကွယ်လွန်သူကိုပါ ထည့်သွင်း၍ လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်လိုက်သည် ။

"အောက် အိ အီး အွတ် ... အောက် အိ အီး အွတ်"

"ဟေ့ ... သား ဗလကြီး ထတော့လေကွာ ထတော့၊ ဒီနေ့ သစ်ရေချိုး ရှိတယ် မဟုတ်လား သားရ"

"ဟာ ဖေ့အယ်ကလည်း စောပါသေးတယ်ဗျာ"

"မင်း နောက်ကျနေပြီ သား၊ ဟောဟိုမှာ ဘစမ်းတို့ အောင်စိုးတို့ ဆင်ခလောက်တွေ ကြားရဲ့ လား၊ သူတို့ တောတက်သွားကြပြီ ထင်တယ်၊ ထတော့လေကွာ၊ ထထ"

ဗလကြီး အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည် ။ အမှောင်ရောင်က မပျောက်သေး၊ လမိုက်ညမို့ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် ကြယ်ကလေးတွေ မင်းမူနေကြသည် ။ ငွေကြယ်ပွင့်ကလေးများ သည် မိုးကောင်းကင်ထက်တွင် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေကြသည် ။ ညှက်ကလေးတစ်ကောင် နှစ်ကောင် စသည် ဟိုသည် လူးလာပျံဝဲနေ၏။ အင်ဖက်တဲကလေးများ နှင့် ဝါးသက်ကယ်မိုး တဲကလေးများ ညအမှောင်ထဲတွင် အိပ်မောကျလျက် ရှိနေတုန်းပင်။ ငွေကြယ်အရောင်ထဲက တဲကလေးများ ၏ အလှပသာဒကို လုံးဝ မပြောပြနိုင်ပေ။ ခပ်ဝေးဝေး မြိုင်ခြေတောတန်း ဆီက ကြက်တွန်သံများက ဗလကြီးတို့ ၏ ဆင်ဝိုင်းထဲ ကမ္ဘာလေးကို နှုတ်ခွန်းလက်ဆောင် သနေကြသည် ။

ဗလကြီးနှင့် ဦးဉာဏ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာသစ်လိုက်ကြသည် ။ ဝါကျင့်ကျင့် အလင်းရောင် ထွက်သော မီးခွက်ကလေးသည် တဲအတွင်းမှ အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်သည် ။ ထမင်းကြမ်းကလေးကို ငါးပိထောင်းကလေးနှင့် သုတ်ခြေတင်ကာ စားလိုက်ကြသည် ။ ထမင်း၏ အရသာကိုပင် မခံစားနိုင်။ ဆန်မှာ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသဖြင့် သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် လည်ပင်းထဲကို ဓားထမ်း ဆင်းသွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရသည် ။ ထမင်းက အေး၍ မာနေသည် ။ သို့သော် ငါးပိထောင်းအ

ရသာကလေးကြောင့် စားဝင်သည် ။ ငရုတ်သီးရွှေအပ်နှင့် ရောထောင်း ထား၍ လျှာများ ပူစပ်သွားသည် ။ ချွေးများ ပင် စို့လာသည် ။ အာပူလျှာ ပူကို ပြေပျောက်ရန် ရေအိုးစင်မှ ရေကို ကပျာကယာ သောက်ကာ ဦးဉာဏက ဆင်ပြောင်ကြီးကို ကောက်ရန် ပြေးဆင်းသွားသည် ။ ဗလကြီးသည် ဆင်ဝိုင်းထဲ အတွင်းမှ သစ်ဆွဲသံကြိုးနှင့် တန်ဆာပလာများကို ရှာဖွေနေသည် ။ ဦးဉာဏမှာ မူ ဆင်ဝိုင်းတောစပ်နှင့် မနီးမဝေး ဆင်ထူးကွင်းသို့ ဝင်သွားသည် ။ အမှောင်ရောက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးထားဆဲ ဖြစ်သည် ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲ အော်မြည်သံများက တစ်တောလုံး ဆူညံနေပါသည် ။ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ပုစွန်ဆီရောင် ကောင်းကင် တစ်စွန်းတစ်စကို ကွန်းခိုလျက်ရှိသည် ။

"ဟဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီး၊ ဖေ့သားကြီး လုပ်ခွင်ဝင်ရမယ် မက် ... မက်"

ထူးကြိုးရောက်လျှင် ဆင်ပြောင်ကြီး အတင်းလူးလဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ ဦးဉာဏသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆင်ဒူးကိုနင်း၍ ဆင်နားရွက်ကြီးကို ဆွဲကာ ဆင်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား မြန်မြန်ဆန်ဆန် တက်လိုက်ရသည် ။

"ဟေ့ ... ဆင်ပြောင်ကြီး ဟောင် ... ဟောင်"

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဦးဉာဏက တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေသော ဒူးအောက်တွင် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည် ။ အရှေ့အရပ်ဆီမှ နေရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်၍ ရင့်၍ လာသည် ။ အိပ်တန်းဆင်း ငှက်ကလေးများ ၏ အသံက သာယာလှပနေသည် ။ အဝေးဆီက စမ်းရေစီးသံကလည်း တသွင်သွင် စီးကျနေသည် ။ တောထဲမြိုင်ထဲတွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲသံက လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည် ။ ဦးဉာဏ စီးသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဆင်စခန်း တဲဝိုင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ဗလကြီး တဲပေါ်က ပြေးဆ

င်းလာသည်။ ။

"ဖေ့အယ် ပြန် လာပြီလား"

"ဟေ့ ... ဗလကြီး၊ သံကြိုးတွေ လည်ပတ်ကြိုးတွေ ပေးလေကွာ"

"ဖေ့အယ်ကလည်း အရင်လိုရင်တော့ဗျာ၊ အသင့် လုပ်ထားပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဖေ့အယ် တစ်ယောက်တည်းဆို အလုပ်တွင် မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဗလကြီး မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့ တော့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းကို ရှင်ပြုဖို့ အတွက် ညောင်ကန်ရွာဦးကျောင်းမှာ သင်္ကန်းတောင်းလေး၊ ငါးပါးသီလလေး ခံတတ်အောင် သွားနေရမယ်"

"ဟာဗျာ၊ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ဘုန်းကြီးစာတွေ မသင်ချင်ပါဘူး"

"ဟဲ့ ... ဗလကြီး ဒါမှ နင့်အမေ မသံခဲအတွက် ကောင်းရာသုဂတိလားနိုင်အောင် ဆုတောင်းနိုင်မှာ ကွ၊ ဒီတောသား ဗလကြီး စာသွားသင်ရမယ်နော်"

"ကျုပ်က အမေမိတဆိုး ကုသိုလ်ရအောင်လို့ သာ သွားရမှာ ဖေ့အယ်ရာ၊ ကျုပ်ကတော့ စာတွေ သိပ်မသင်ချင်တော့ဘူး"

"စာတွေ သွားသင်ပါ ဗလကြီးရာ၊ ဒါမှ သားအမေကို ရေစက်ချ အမျှ ပေးဝေနိုင်မှာ လေ"

"ဟုတ်ပါပြီ ဖေ့အယ်၊ သားကြီး သွားလိုက်ပါမယ်"

"ဒါမှ ငါ့သား ဗလကြီးကွ"

ဦးဉာဏသည် ဗလကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မြိုင်ခြေတောတန်း သစ်ကွင်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ တောတောင် ဖြတ်လမ်းတလျှောက် တောပန်း

တောင်ပန်း၊ ရနံ့အစုံစုံတို့ က မွေးထုံကြိုင်သင်း နေကြပါသည် ။
ဗလကြီးသည် လည်း ရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိနေသော ညောင်ကန်ရွာ
ဦးကျောင်းသို့ သွားရောက်စာသင်နေချေပြီ။ ဦးဉာဏသည်
ဆင်ပြောင်ကြီးကို သစ်ကွင်းရောက်လျှင် ရှေ့လက်ခံပြား သားရေကြိုး
ကို ဘယ်ညာချလိုက်သည် ။ သစ်ဆွဲကိုယ်ခံပြား ဘယ်ညာနှစ်ဖက်တွင်
သံကြိုး တပ်ဆင်လိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် ကျွန်းသစ် နဖားပေါက်နှင့် ဆက်
လိုက်သည် ။ အလုံးစုံကိစ္စ ပြီးစီးသွားလျှင် ပင်ထောင်ချောင်းထဲဆီသို့ ဆင်
ပြောင်ကြီးကို တောထုတ်လာခဲ့တော့သည် ။

"ဟေ့ကောင် ... အို ... ဒီဆင်ပြောင်ကြီးနော်၊ အမြီးကျမှ တစ်မနေနဲ့
ကွ။ ပင်ထောင်ချောင်းထဲ ရောက်လုနီးနေပြီ၊ ဆွဲထား၊ ဆွဲထားကွာ"

"ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... ဝူး"

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် လေးလံလှသော သစ်လုံးကြီးကို ခွန်အားရှိသမျှ
မနားတမ်း အားစိုက်ဆွဲလိုက်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အားမာန်ပြည့်ဝသွား
အောင် "ဝူး ... ခနဲ" "ဝူး ... ခနဲ" အော်မြည်လိုက်ပါသည် ။
ကျွန်းသစ်တုံးကြီးသည် ဆင်ပြောင်ကြီး နောက်ဝယ်၊ တလိမ့် ... တလိမ့်
ပါလာသည် ။ ပင်ထောင်ချောင်း ရေထဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲချနေသည် ။
ဆင်သမားနှင့် ဆင်သည် နေနီလုံးကြီးကို ပန်းပန်ကာ လုပ်ခွင်ဝင်နေကြ
သည် ။ ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေသည် ။ ဦး
ဉာဏကြီးသည် ချွန်းကလေးကို ချိတ်၊ ခူးကို တနန့်နန့် လှုပ်ယမ်းကာ ဆင်
ကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါနေသည် ။

"ဟဲ့ ... ဆင်ပြောင်ကြီး မောသွားပလား၊ ရောက်ပြီ၊ ရပ်တော့"

"ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... ဝေါ ... ဝေါ"

ဦးဉာဏနှင့် ဆင်ပြောင်ကြီးတို့ အောင်ပွဲတစ်ခုကို ရလိုက်ကြသည် ။

ထိုအောင်ပွဲသည် နိုင်ငံတော်၏ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် အောင်ပွဲလည်း မည်ပါသည်။ ။ ကျွန်းသစ်ရတနာသည် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်တွင် မျက်နှာပန်း ပွင့်လန်းလျက် ရှိသည်။ ။ ကျွန်းရတနာကို ပြည်ပပို့ကုန်အဖြစ် တိုးမြှင့်ထုတ်လုပ်လျက် ရှိပါသည်။ ။ မြန်မာ့ကျွန်းသစ်သည် ကမ္ဘာ့အလယ်ဝယ် မျက်နှာထည်လျက် ရှိနေသည်။ ။

သည် တစ်နေ့တော့ သားရှင်ပြုပွဲကို ဆင်ဝိုင်းတိုင်းက အားခဲထားကြသည်။ ။ သားရှင်ပြုပွဲ ဖြစ်မြောက်ရန် ဆင်သမားများ ၊ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာတို့ က စီစဉ်ကြသည်။ ။ ခေတ်နှင့် အညီ တိုးတက်လာသော လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု သားရှင်ပြုပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ စီးပွားရေး ချို့တဲ့ ဆင်းရဲပင်ပန်းသော ဆင်သမားများအား တာဝန်ရှိသူတို့ က ရှင်းပြသောအခါ ဝမ်းသာကြသည်။ ။ စုပေါင်းဆောင်ရွက်မှု၏ စွမ်းပကားတစ်ခုပင်။ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် အတူ ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေတော့၏။ ကောင်းမြတ်သော လုပ်ငန်း သားရှင်ပြုပွဲအတွက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်အတွက် မှန်ကန်သော နည်းလမ်းများ ရှာဖွေကြရမည်သာ။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စီမံလျာထားချက် ပြည့်ခါနီးတွင် စုပေါင်းသားရှင်ပြုအလှူအတွက် သစ်ထုတ်ကွက်တစ်ခုကို စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ ။ ထိုသစ်ထုတ်ကွက်သို့ ဆင်များအားလုံး၊ ကျွဲရှည်းအားလုံး၊ အလုပ်သမားအားလုံး တက်ရောက်လာကြသည်။ ။ စုပေါင်းလုပ်အား အလှူကို ဆင်၍ တစ်ရက်နှင့် တစ်မနက် သစ်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ။ ထိုအကွက်မှ သစ်တန် ၄၀၀ ထွက်သည်။ ။ လုပ်အားခသည် တစ်တန်လျှင် ၁၆၀ ကျပ်နှုန်းဖြင့် စုစုပေါင်းငွေ ၆၄,၀၀၀ ကျပ် ရရှိသည်။ ။ ဤငွေကို ဆင်ဝိုင်းတွင် စုပေါင်းသားရှင်ပြု အလှူအတွက် မ,တည်လိုက်သည်။ ။ "အရေးကြီးပြီ ... သွေးစည်းကြစို့"၊ "အရေးကြုံ ... သွေးဆုံကြစို့"၊ "အရေးကောင်း ...

သွေးပေါင်းကြစို့" ဆိုသလိုပင် ဆင်သမားများ အလှူဖြစ်၍ ကွဲကန်ထရိုက်တာတွေ၊ ဆင်ကန်ထရိုက်တာတွေလည်း မနေသာတော့ပေ။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာအစ၊ ချောင်းအုပ်၊ ချောင်းခေါင်း၊ စာရေးစာချီနှင့် ဝန်ထမ်းများ သစ်ထုတ်ကားဒရိုင်ဘာများ၊ ပုဂ္ဂလိက ကားပိုင်ရှင်များက စုပေါင်း၍ ငွေ ၃၀,၀၀၀ (သုံးသောင်းကျော်) ပါဝင်ကူညီကြသည်။ အလှူရက်ကို စီမံကိန်းလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးချိန် မင်္ဂလာနှစ်ဦး ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတွင် ရွေးချယ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ရာသီက ဆောင်းနှောင်းရာသီ နွေမပီ ဝိုးတဝါးလေးဖြစ်သည်။ နှင်းအကြွင်း ပုလဲသေးတို့ ကလည်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေဆဲပင်။ မင်းလွင်မြို့ခို်းတို့ ကလည်း တောင်ကို အုပ်မိုးသိုင်းခြုံထားကြ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ လှပရွန်းမြဲနေသည်။ ပင်စည် အကိုင်းအခက်တို့ သည် မြစိမ်းရောင်သစ်ရွက်ဘဝမှ ရွှေရည်ဆမ်း ရွက်ဝါဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားကြပြီ။ တောတောင်တန်း များ သည် လည်း ဆေးပန်းချီရေးမမီသော အလှတစ်ပါးအဖြစ် တွေ့ရပြန်သည်။ မြို့နယ်က တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ၊ လေ့လာသူများကို ဖိတ်ကြားသည်။ တောင်ပေါ်ကျေးရွာ ၁၄ အုပ်စုက တာဝန်ရှိသူများကို ဖိတ်ကြားကြသည်။ စုပေါင်းအလှူ ကျင်းပမည့် နေရာမှာ ပင်ထောင်ချောင်း ရေစီးအနီးက ညောင်ကန်ရွာတွင် ဖြစ်သည်။ ညောင်ကန်ရွာသည် လှပစိုပြေသာယာနေသည်။ ညောင်ကန်ရွာတွင် အိမ်ခြေ ၂၀၀ ကျော်လောက် ရှိသည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ နှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ယောအိမ် လှလှများ နှင့် သာယာနေသည်။ ညောင်ကန်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကလည်း ကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှသည်။ ညောင်ကန် ဘုန်းတော်ကြီးက ဦးစီးတည်ထောင်ပေးထားသော ကျောင်းသားဆိုင်းဝိုင်းကလည်း ရှိနေသည်။ သားရှင်ပြုမြှောအတွက် အပူတပြင်း ရှာဖွေနေစရာ မလိုတော့။ အ

ဆင်သင့် ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

"ဟေ့ ... ဗလကြီး ... ခေါင်းတုံး တုံးရမယ်"

"ဟာ ... မောင်ရှင်လောင်းက ရွှေဂေါင်းပြောင်ကြီးနဲ့ နော် ... ဟား ဟား"

ဦးဉာဏ်ကို ကန်တော့နေသော သားငယ် ရှင်လောင်း ဗလကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ။ မိဘမစုံ ... မိဘဆိုးဖြစ်နေသော ဗလကြီး လူပုံအလယ် မျက်နှာငယ်နေရ၏။ ဉာဏ်ကြီးမှာ သွားလေသူ မိမိ၏ ဇနီး မယ်သံခဲ နေရာကွက်လပ်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဦးဉာဏ်ကြီး မျက်နှာနီလာ၍ မျက်တောင်မြန်မြန်ခတ်ကာ ခေါင်းအောက် စိုက်လိုက်ရ၏။ လူတို့ ၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသော ပြောသံ၊ ကန်တော့ခြင်း ကိစ္စပြီး၍ မကြာမီပင် ပြောဆရာတို့ က ပြောဆက်၍ တီးလိုက်ပြန်သည်။ ။ ပြောသံသည် တန်ခိုးကြီးလှ၏။ ကြည်နူးစိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်၊ ယိုဖိတ်စိတ် ဖြစ်ပွားစေသည့် အပြင် လွမ်းစိတ်၊ မျှော်ခေါ်စိတ်၊ လွင့်မြောက်စိတ်တို့ ကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ။ ပြောအတီးတွင် ကား ဦးဉာဏ်သည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်သွားကာ ရှိုက်ကြီးတငင်၊ ပူပင်လှိုက်ဖို၊ ကျိတ်၍ ငိုရှာတော့သည်။ ။

"မယ်သံခဲရယ်၊ သားကို ရှင်ပြုပြီးအောင်မှ မစောင့်နိုင်ဘူးလားကွယ်"

"

ဦးဉာဏ် နှုတ်ဖျားက စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာပါသည်။ ။ ဗလကြီးသည် လည်း ဘယ်ဆီဘယ်လမ်း၊ ဘယ်စခန်းဟု မျှော်မှန်း၍ မရနိုင်သော အမိကို တမ်းတမှန်းဆလျက် မျက်နှာ မကောင်းပေ။

ဦးဉာဏ်သည် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေရာမှ "မယ်သံခဲသာရှိရင်

တော့ဗျာ" ဟူ၍ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ပြောပြန်၏။ ဤတစ်ခွန်းကိုသာ ပြောတတ်ရှာ၏။ ဤတစ်ခွန်းကိုသာ ပြောနိုင်ရှာတော့သည် ။ "ဤ မယ်သံခဲရှိရင်တော့ဗျာ" ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်း များ ပြားလေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည် ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ယောက်ျားကြီး ဦးဉာဏသည် ဖွဲ့နွဲ့ချဲ့ပျစ်၍ အော်ဟစ်ဝိုသည် မဟုတ်။ လှိုင်းထသော ရင်အုံဖြင့် အတွင်းက လှိုက်ဆူ၍ ကျိတ်ကာ ငိုကြွေးနေသည် ။ မြင်ရသူအပေါင်း ဘဝင်မချမ်း မရွှင်မလန်း ဖြစ်ကြရသည် ။ ညောင်ကန်ရွာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွားကာ မကြာမကြာ နှပ်ညှစ်နေရလေ၏။ ကြည့်နေကြသော မိန်းမကြီး ငယ် ရွယ် လတ်တို့ လည်း အင်္ကျီလက်၊ တဘက် စောင် စသည်တို့ဖြင့် မကြာမကြာ မျက်ရည်သုတ်ကြ၏။ အဘိုးကြီးများ ပင် ဟိုလိုလို သည် လိုလို လုပ်ကာ ရှောင်ခွာသွားကြကုန်၏။ ဗလကြီး၏ အပေါင်းအသင်း၊ ရောင်းရင်းဖက်တို့ ကလည်း မကြည့်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည် ။ မိတဆိုးရှင်ပြုမှာ အလွန်သနားစရာမြင်ကွင်း ဖြစ်နေသည် ။

အလှူရှင်ပြုပွဲ ဝင်မည့် ညနေကတည်းက ရပ်နီးရပ်ဝေး မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ လာကြပြီ။ တောအထပ်ထပ် တောင်ခွင်အနံ့က ဆင်သမားမိသားစုများ လည်း ရောက်လာကြသည် ။ တမည်းမည်း တအိအိနှင့် ဆင်ကြီးများ လည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည် ။ ခြေလျှင်လာကြသည် ။ လှည်းနှင့် လာကြသည် ။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါ ဘဝတူ ဆင်သမားများ သားရှင်ပြုပွဲတွင် မျက်နှာစုံညီ ဆုံကြရလေပြီ။ လူချင်းတွေ့၍ ဆွေချင်းပျော်မွေ့ဖွယ် ဖြစ်နေသည် ။ ညနေရီတွင် ဇာတ်စင်က ပတ်တုတ်တော့သည် ။ ညောင်ကန်ရွာ မြောက်ဘက်မှာ လူတွေ စည်ကားနေသည် ။ ဒေသအလျောက် ဈေးဆိုင်ကလေးများ ၊ အကြော်ဆိုင်ကလေးများက မီးခွက်ကလေး တလက်လက်နှင့်

လှပနေကြသည် ။ သားရှင်ပြုအလှူတွင် မန္တလေးမြို့က "မင်္ဂလာစိန်သ
ဘင်ဇာတ်အဖွဲ့" က ဖျော်ဖြေသည် ။ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းဖြစ်၍ နှင်းက
ကျနေသေးသည် ။ ဆောင်းညက အေးသေးသည် ။ သည် လိုညချိုး ဖော်
မစုံသော ဦးဉာဏကြီးမှာ လွမ်းစရာဖြစ်လာသည် ။ မယ်သံခဲကို ပြေးသ
တိရလိုက်သည် ။ လွမ်းစရာည၊ လွမ်းမောတမ်းတဖွယ်ည ဖြစ်နေသည် ။
သားဗလကြီးသည် မနက်ဖြန် သင်္ကန်းဝါဝါနှင့် အလှူဒါနအောင်မြင်
တော့မည်။ မိတဆိုးသား ကိုရင်ကြီးကို ဦးဉာဏ တွေ့မြင်ရလျှင် ရင်ဆို့
နေမည်။

ဇာတ်ကလည်း ကောင်းသည် ။ "တောင်ပြာတန်းက အသိဆုံးပါ မေ
ရယ်" ဆိုသော ပြဇာတ်ဖြစ်သည် ။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလ
ပြည်တွင်းစစ်ကာလများ ၌ တောင်ပြာတန်းကြီးအနီးမှာ ချစ်သူကို ခွဲ
ထားရစ်ခဲ့ရသည် ။ ခဏအကြာ ထာဝရ မကြာသော တော်လှန်ရေးကြီး
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ တောင်တန်းပြာဆီကို ပြန်လာတော့ ချစ်သူပျောက်ဆုံး
နေသည့် ဘဝကို ပြသည် ။ တိုက်ဆိုင်သူ ဦးဉာဏကြီးအဖို့ ဗလကြီး မသိ
အောင် မျက်ရည်တွေ ဝေနေရှာသည် ။ "တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ပြဇာတ်ကြီးရယ်" လို့ သာ ဦးဉာဏရင်ထဲက တမ်းတမိခဲ့သည် ။

ဆင်ပေါ်တွင် မောင်ရှင်လောင်းများ တင်၍ ရွာထဲလှည့်လည်ကြသ
ည် ။ ဆင်သမားတို့ ၏ သား ၂၅ ယောက်မှာ မောင်ရှင်လောင်းများ
ဖြစ်ကြသည် ။ သူတို့ သည် ဆင်းရဲသည် ။ မွဲတေသည် ။ ပညာ
မတတ်ကြပေ။ စာမတတ်ကြချေ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ မွေး၍ တော
သွေးဝင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် ။ ဦးဉာဏက ဆင်ပြောင်ကြီး လည်တိုင်
ပေါ်ဝယ် ခပ်ကြော့ကြော့ စီးနေသည် ။ ဗလကြီးမှာ မူ အင်္ကျီသစ် ခေါင်း
ပေါင်းနှင့် ဆင်ပုခက်ပေါ်တွင် စတိုင်ကျကျ ရှိနေသည် ။ ဘုန်းကြီးကျော
င်းသားတို့ သျှိုးလိုက်သံက လေဝယ်ချိုမြိန်လှပါ။ ပြောသံနဲ့က ချော၏။

တီးသည့် တေးသွားမှာ ဆွဲသံကြိုးသံ ဖြစ်သည် ။ ပြောသံစည်သံကို ကြားရသူအပေါင်း စိတ်နှလုံးအေးချမ်းသွားလှပါသည် ။ ပြောသံမှာ ရ တနာသုံးပါး အလှူအတန်းနှင့် စပ်လေရကား ကြည်နူးစိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်တို့ သည် တဖိတ်ဖိတ် လျှမ်း၍ ထွက်ကုန်သည် ။

"ပလုတ် တုတ် တုတ် ပြုန်း၊ ပလုတ် ပြုန်း"

ပြောသံ တပြုန်းပြုန်း တအုံးအုံး အသံမှာ ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းကြီးပေါ်တယ် လွင့်စဉ်တက်သွားသည် ထင်ရ၏။ ဦးဉာဏ ရင်ထဲဝယ် မျက်ရည်မိုးရွာနေပြီ။

"ဟင် ... ဖေ့အယ် မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပါလား"

"ဟုတ်တယ် လူလေး၊ သား ... သား ဗလကြီးရေ၊ မင့်အမေ မယ်သံခဲကို သတိရတယ်ကွာ။ ဟီး ... ဟီး"

"ဟာ ... ဖေ့အယ်ကလည်း ယောက်ျားကြီး လုပ်နေပြီးတော့ မငိုပါနဲ့ ကွာ"

"ငါ မငိုပါဘူး ဗလကြီးရယ်၊ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပါကွာ။ မယ်သံရေ ကြားရာအရပ်က သာဓုခေါ်နော်၊ နင့်ယောက်ျားဉာဏနဲ့ သားဗလကြီး အမျှပေးလိုက်တယ်ဟေ့"

"ဟာ ... ဖေ့အယ် မငိုပါနဲ့ ဗျာ၊ လူတွေ ကြည့်နေတယ်၊ ကျုပ် ဗလကြီးတောင် ငိုချင် လာပြီဗျ"

"ဗလကြီး သားလူလေး မငိုပါနဲ့ ကွာ၊ မငိုနဲ့ ၊ မင်း ဆင်ပြောင်ကြီး စီးချင်တယ်ဆို၊ အခု ... ဗလကြီး ဆင်ပြောင် စီးနေရပြီ သားရဲ့ ။ မယ်သံရေ ကြားရာအရပ်က သာဓုခေါ်နော် ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ"

"နောင် ... ဒူ ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ"

ကြေးစည်သံက ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းပေါ်ဝယ်
လွင့်တက်သွားတော့၏။ ဗလကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှ ယခုချိန်အထိ ဆင်
ပြောင်ကြီးကို စီးနေရပြီ။ ယခု ဗလကြီးက ဆင်ပြောင်ကြီးကို ရာသက်
ပန် စီးရဦးပေရော့မည်။
